

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.134 van 14 maart 2024
in de zaak A. 232.211/VII-41.831**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 november 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 241.908 van 6 oktober 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.158 van 18 januari 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 september 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 24 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 28 april 2020 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 6 oktober 2020 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel de schending op van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Vooraf merkt verzoeker op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95). Verzoekers argumentatie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had betrekking op de in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet omschreven situatie, namelijk dat hij ingevolge de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden in combinatie met de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in geval van een terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekers argumentatie ook in die zin begrepen. Verzoeker citeert uit het bestreden arrest de beoordeling waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteindelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet weigert ondanks de aangevoerde persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van de door verzoeker

aangehaalde persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet laat samenvallen met de beoordeling overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Met het woord “bijgevolg” geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoeker de aangehaalde elementen niet kan laten gelden als persoonlijke omstandigheden die leiden tot een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon omdat deze niet voldoende werden bevonden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker acht dit een foutieve interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet omdat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie de inhoud van artikel 15, c), van richtlijn 2011/95 autonoom moet worden uitgelegd. De in het licht van het voornoemde artikel 48/4, § 2, c), bedoelde persoonlijke omstandigheden vergen immers een onderzoek dat verder gaat dan de ondergrens van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker op basis van de motivering van het bestreden arrest niet te begrijpen waarom de aangehaalde persoonlijke omstandigheden niet tot gevolg zouden kunnen hebben dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Die persoonlijke omstandigheden zijn omstandigheden waardoor iemand, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon viseert. Het kan bijvoorbeeld gaan om een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie. Te dezen erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op meerdere plaatsen dat bepaalde aspecten van verzoekers profiel een (algemeen) verhoogd risico op ernstige schade met zich mee kunnen brengen. Waar artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, uitdrukkelijk betrekking heeft op een “algemener” risico op schade, acht verzoeker het onbegrijpelijk waarom de door hem aangereikte elementen, die in het bestreden arrest

uitdrukkelijk worden erkend als elementen die in het algemeen een verhoogd risico op schade met zich meebrengen, geen verscherpte lokale vatbaarheid tot gevolg hebben waardoor verzoeker een verhoogd risico loopt op een bedreiging van zijn leven en persoon in het kader van het willekeurig geweld dat thans heerst in zijn land van herkomst. De motivering van het bestreden arrest ontbreekt dienaangaande of is minstens tegenstrijdig.

In een derde middelonderdeel merkt verzoeker op dat de uiteengezette persoonlijke elementen in het bestreden arrest cumulatief werden aangehaald, namelijk de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst in combinatie met al zijn persoonlijke omstandigheden. Het bestreden arrest bevat daarentegen een individuele analyse van elk aangehaald element, dit enkel in de zin van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Deze elementen werden op één na geloofwaardig geacht. Ook indien deze aspecten individueel niet zouden volstaan om te kunnen spreken van een ernstige bedreiging van verzoekers leven of persoon bij een terugkeer naar het land van herkomst, wordt deze grens mogelijk wel bereikt indien alle elementen samen worden bekeken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat hieraan voorbij en beantwoordt verzoekers kritiek wat dat betreft niet. Verzoeker acht daarom zowel artikel 48/4 van de vreemdelingenwet als de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel voegt verzoeker in antwoord op het standpunt van de verwerende partij toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangehaalde elementen inderdaad niet aanziet als persoonlijke elementen die het risico op ernstige schade dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt echter tot deze conclusie omdat hij reeds had

geoordeeld dat deze omstandigheden niet het risico met zich meebrengen om te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de vreemdelingenwet, zonder deze elementen afzonderlijk te hebben onderzocht in het licht van de persoonlijke omstandigheden van artikel 48/4, § 2, c), van deze wet. Verzoeker merkt op dat de grens voor hetgeen “persoonlijke omstandigheden” vormen veel lager ligt dan artikel 3 van het EVRM. Het is dus niet omdat verzoeker volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen vervolging of onmenselijke of mensonterende behandeling vreest, dat er automatisch geen persoonlijke omstandigheden zijn die het risico vergroten om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Derhalve wordt de conclusie van het bestreden arrest niet gedragen door de eraan voorafgaande motivering.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel voegt verzoeker in antwoord op het standpunt van de verwerende partij toe dat in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie verzoekers persoonlijke omstandigheden alleszins relevant zijn bij de beoordeling van de vraag of hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook elementen die ervoor zorgen dat een verzoeker meer wordt gevisieerd dan anderen door het geweld in het conflict, omdat personen met diens profiel doelbewust worden gevisieerd, kunnen ertoe bijdragen dat die verzoeker een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van een heersend gewapend conflict. Zo dient bijvoorbeeld op het niveau van verzoekers werk niet enkel rekening te worden gehouden met het feit dat hij zich begeeft op plaatsen die vaker het doelwit zijn van geweld, maar ook met het feit dat personen die verzoekers werk doen specifiek worden gevisieerd door de gewapende groeperingen. Indien deze interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet duidelijk is, stelt verzoeker voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, namelijk of het begrip “willekeurig geweld” in artikel 15, c), van richtlijn 2011/95 zo moet worden uitgelegd dat elke vorm van doelgericht geweld, zij het meer algemeen voor een

deel van de bevolking, of voor verzoeker specifiek, wordt uitgesloten van het toepassingsgebied.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. Verzoeker richt zich tegen de volgende beoordeling in het bestreden arrest:

“In zoverre verzoeker, verwijzende naar de reeds hoger aangehaalde en besproken elementen, wel tracht te doen gelden dat er in zijner hoofde persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Reeds hoger bleek in dit kader genoegzaam dat de algemene informatie die verzoeker aanhaalt niet van zulke aard is dat deze op zich zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen dat deze elementen in zijner hoofde op zich het risico met zich brengen om te worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade. Bijgevolg kunnen deze elementen in hoofde van verzoeker niet worden aanzien als persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

‘U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul of de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.’”

7. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die

geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel is de omzetting van de artikelen 2, e), en 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’, thans na herschikking de artikelen 2, f), en 15 van richtlijn 2011/95. Wat artikel 48/2, § 2, c), van de vreemdelingenwet betreft, kan worden opgemerkt dat een “ernstige bedreiging” volstaat, daar waar artikel 15 van de voornoemde richtlijn een “ernstige en individuele bedreiging” vereist. Opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, is vereist dat de vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een “reëel risico” loopt op “ernstige schade”, zoals bedoeld in de drie opgesomde situaties.

Bij een vergelijking tussen de drie voornoemde in artikel 15 van richtlijn 2011/95 en in artikel 48/2, § 2, van de vreemdelingenwet opgesomde situaties, dient het onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de eerste twee situaties (namelijk “doodstraf of executie;” en “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”) en de derde situatie (“bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 in de zaak C-465/07, Elgafaji tegen Nederland,

overwogen dat de eerste twee situaties betrekking hebben “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” terwijl de derde situatie betrekking heeft “op een algemener risico op schade”. Wat deze laatste situatie betreft, heeft het Hof van Justitie er in dit arrest op gewezen dat “willekeurig” geweld inhoudt “dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden”.

Het Hof heeft wat het willekeurig geweld betreft in het voornoemde arrest eerst de (uitzonderlijke) situatie aangehaald waarin “schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”. Vervolgens heeft het Hof gewezen op de situatie waarin geldt dat, “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Hieruit volgt onbetwistbaar dat in een geval zoals *in casu*, waarin het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict niet als zo zwaar wordt beoordeeld dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar het in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet omschreven risico loopt, rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming bij het beantwoorden van de vraag of in zijn geval een bepaalde mate van

willekeurig geweld volstaat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

8. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vijf elementen aangevoerd (namelijk zijn werk als tolk voor ISAF van 2004 tot 2010, zijn werk voor NDS van 2012 tot zijn vertrek in 2017, zijn hoedanigheid van Ismaeli Hazara, het feit dat zijn echtgenote een kleuterleerkracht is die les geeft aan meisjes en jongens en zijn familiebanden met en de moord op zijn oom R.H.N) als “persoonlijke omstandigheden [...] die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld in de provincie Baghlan en de stad Kabul niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoekers hoofde bestaat”.

9. Met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn vroegere werkzaamheid voor de NDS, citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing een aantal vaststellingen waardoor de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming en het besluit dat verzoeker “het niet aannemelijk [maakte] dat u in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch [...] dat de taliban van uw tewerkstelling op de hoogte was”. Met betrekking tot verzoekers werk als tolk voor ISAF citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing de vaststellingen op grond waarvan de voorgehouden vrees voor vervolging als ongeloofwaardig wordt beschouwd, de overwegingen dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat “*low level collaborators*” worden vervolgd noch dat “personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘*high profile targets, ranking from serving*

government officials upwards’ [...]” en de overweging dat verzoeker een vrees voor Afghaanse burgers aanvoert maar deze niet *in concreto* aantoont. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontkracht verzoeker deze motieven niet en voert hij ter weerlegging van de vele vaststellingen niet één concreet en dienstig argument aan, zodat hij “niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij omwille van de beroepen die hij in het verleden uitoefende heden en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen riskeert”.

Met betrekking tot verzoekers hoedanigheid van Ismaili Hazara citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade heeft aangetoond, zodat het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van zijn nood aan internationale bescherming vormt. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst verzoeker naar informatie van louter algemene aard, die geen betrekking heeft op zijn persoon. Uit die informatie blijkt niet dat de groep van de Hazare in Afghanistan dermate wordt gevisieerd dat eenieder die ertoe behoort daadwerkelijke problemen riskeert en verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij in zijn land en regio van herkomst dreigt te worden gevisieerd omwille van zijn etnisch-religieuze aanhorigheid.

Met betrekking tot de werkzaamheid van verzoekers echtgenote als kleuterlerares in Afghanistan overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker voordien in de procedure internationale bescherming nooit heeft aangehaald dat hij op die basis iets zou hebben te vrezen en dat verzoeker ook nooit melding heeft gemaakt van enig probleem dat zijn echtgenote of hijzelf zou hebben ondervonden ten gevolge van de beroepsactiviteiten van zijn echtgenote. Verzoekers echtgenote verblijft nog steeds in het land van herkomst, kennelijk zonder te worden gevisieerd omwille van haar beroep. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor ook uitdrukkelijk aangegeven dat zijn echtgenote geen problemen kende.

Met betrekking tot de moord op verzoekers oom en het daaruit voortvloeiende risico op problemen bij een terugkeer naar het land van herkomst citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing dat een aantal vaststellingen met betrekking tot de dood van R.H.N. de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede komen en dat verzoeker op geen enkele manier kan aantonen dat R.H.N. zijn oom is. Op concreet gemotiveerde wijze komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens tot dezelfde conclusie.

10. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet betreft, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst dat uit het geheel van de beschikbare (algemene) informatie blijkt dat de situatie in verzoekers regio van herkomst niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria van deze bepaling en dat verzoeker “dit overigens uitdrukkelijk [erkent] in het verzoekschrift waar hij aangeeft dat hij afkomstig is van een regio waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”. Verzoeker betwist deze beoordeling niet.

Hierna overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, “[i]nzoverre verzoeker, verwijzende naar de reeds hoger aangehaalde en besproken elementen, wel tracht te doen gelden dat er in zijner hoofde persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, [...] dienstig [kan] worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich dus wel degelijk op concrete

vaststellingen betreffende de vijf door verzoeker aangevoerde elementen om te komen tot zijn besluit dat deze elementen het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld niet dermate verhogen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich (enkel) steunt op de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde algemene informatie “op zich” niet volstaat om in zijn hoofdte een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en op de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat de aangevoerde elementen “op zich” het risico op vervolging of ernstige schade met zich meebrengen om hieruit te besluiten dat deze elementen “bijgevolg” niet kunnen worden aanzien als “persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet”, berust aldus op een onvolledige lezing van het bestreden arrest. Verzoekers kritiek gaat net voorbij aan de voormelde concrete beoordeling van de vijf aangevoerde persoonlijke elementen. Op grond daarvan sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest uitdrukkelijk aan bij de volgende beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Kabul of de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Er blijkt geen schending van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, enkel omdat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van dezelfde concrete vaststellingen betreffende de door verzoeker aangevoerde persoonlijke elementen besluit dat deze op zich niet volstaan om een risico op ernstige schade in de zin van het voornoemde artikel 48/4, § 2, c) aan te tonen en dat deze evenmin het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig

geweld dermate verhogen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van die bepaling.

11. De door verzoeker in de memorie van wederantwoord voorgestelde prejudiciële vraag is niet dienstig voor de oplossing van het geschil vermits in het bestreden arrest niet wordt gesteld dat elke vorm van doelgericht geweld, hetzij meer algemeen voor een deel van de bevolking hetzij voor verzoeker specifiek, wordt uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 15, c), van richtlijn 2011/95.

12. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

13. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk motiveert waarom de vijf door verzoeker aangevoerde persoonlijke elementen niet leiden tot het besluit dat deze elementen ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

14. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

V. Aanvullend onderzoek

15. Het auditoraat heeft zijn onderzoek van de zaak beperkt tot het eerste en het tweede onderdeel van het enige middel, waarvan blijkt dat dit niet leidt tot een definitieve oplossing van het geschil. Er is dan ook reden om het auditoraat te gelasten met een aanvullend verslag over de zaak.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op veertien maart tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams